REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Johann Sebastian Bach s'imposa als seus exegetes contemporanis

Redacció on 29 novembre, 2016 / 0 comments

© Antoni Bofill

CICLE COR DE CAMBRA. "El diàleg de Bach amb la música coral d'avui". Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Director: Simon Halsey. Obres de J. S. Bach, David Lang, Knut Nystedt, Henry Purcell i Sven-David Sandström. **PETIT PALAU. 20 DE NOVEMBRE DE 2016.**

Per Jaume Comellas

No sabem fins a quin extrem s'allargarà la mà del nou màxim responsable dels cors de l'Orfeó Català, Simon Halsey. La seva incorporació és una iniciativa insòlita a la casa i al món coral català que, com a mínim, suposa uns atots tan suggestius com és una sacsejada radical a la casa i, per extensió, a l'ambient coral català, així com la proposta d'unes fites d'ambició, exigència i inquietud intel·lectuals elevades.

Aquest concert en bona mesura constitueix una mostra sintètica i significativa d'aquests valors. D'entrada, un programa pensat amb un criteri elaborat: el diàleg entre la música coral del compositor alemany i la música coral d'avui a partir d'un dels seus corals més estimats. Damunt els tres minuts que dura el *Komm, süsser Tod* (Vine, dolça mort), Halsey articula un discurs en què la meditació sobre la imminència del traspàs es projecta a músics bàsicament contemporanis, amb l'antecedent de Henry Purcell i el seu *Hear my prayer, O lord,* tot contraposant estètiques distants. Es tracta d'una confrontació que il·lumina la permanència d'unes constants en l'aprehensió del fet "mort"; constants que traspassen èpoques i eres.

Hi ha en les obres de tots els compositors programats un mateix rerefons comú d'actitud de l'home del Barroc i del segle XXI davant d'aquest fet transcendent. El discurs del nord-americà David Lang, del suec Sven-David Sandström i del noruec Knut Nystedt, no gaire distants formalment, no desmenteixen Bach; perquè Bach, segurament el compositor més humà i alhora més transcendent de la història, no traeix mai l'home; i aquí, naturalment, ens hi trobem tots. I segurament en això rau l'interès d'aquest programa: proposar un viatge des de la confrontació i des de les distàncies –estètiques i cronològiques– a la confluència; des del clam de Bach, interioritzat però projectat, al dels compositors esmentats: diversos en les formes però confluents en l'essència. Alhora permetent-nos el coneixement, el gaudi i la descoberta de nous llenguatges estètics com a afegitó intel·lectual. I tot des de la base de l'autenticitat i del rigor. Però, tanmateix, queda clar que Bach es troba en una dimensió de profunditat inabastable. Els seus tres minuts de presència, a més presentats en una disposició del cor especial, embolcallant els espectadors, va ser per damunt de tot, o al marge de tot, una altra cosa.

La interpretació del Cor de Cambra del Palau de la Música s'ha de qualificar d'important. I aquest concepte inclou, a part els valors estrictament tècnics com afinació o equilibri de les cordes, que es poden donar per implícitament superats, en aquest cas també la capacitat de domini de les diverses estètiques. Importa, per tant, el component artístic pròpiament, o el poètic, o sigui l'àmbit de la capacitat de crear emoció, *pathos,* transcendència… I aquí el cor barceloní va transmetre realment… I ja es pot entendre què vol dir això.